

LOV OG EVANGELIUM

Gitt ut av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 3

15. mars 1985

21. årg.

Mine får hører min røst, og jeg kjenner dem

Av Øivind Andersen

«Vi takker deg Herre Jesus Kristus, forat du igjen forunner oss å høre ditt ord. Og det som vi særlig ber deg om i dag, er at vi må høre din røst og kjenne den igjen som din. Kjære Jesus, det er det evige liv at du taler til oss det ord som er ånd og som er liv, la dette ord komme inn i vårt hjerte, la det skje med oss i dag, det ber vi om i ditt navn» Amen.

I Johannes evangelium kap. 10, 27-28 leser vi: Mine får hører min røst, og jeg kjenner dem, og de følger mig, og jeg gir dem evig liv, og de skal aldri i evighet fortapes, og ingen skal rive dem ut av min hånd. Min Fader er større enn alle, og ingen kan rive dem ut av min Faders hånd. Amen.

Om jeg spør deg: hva er målet for oss som prester mens vi er her i verden? Hva vil du svare på det? Da tenker jeg ikke på målet som er i himmelen, men hva er målet for meg i mitt daglige kristenliv fra dag til dag og fra stund til stund. Det svar jeg har funnet for min egen del er dette: *Det er å kjenne Jesus, og å være kjent av ham.* Hvis jeg kjenner ham og er kjent av ham, de to ting hører nøye sammen, og da har jeg det evige liv. Det

evige liv er å kjenne Jesus, og å være kjent av ham. Da vet jeg at jeg har ham og hører ham til, og da vet jeg en ting til, da vet jeg også at Jesus kommer til å bruke meg mens jeg er her i verden, slik at han blir kjent av alle mennesker gjennom meg.

Denne innstilling tror jeg ikke er kjent av så mange kristne mennesker i dag. Det blir sagt så meget annet om målet som kristne, om hva vi skal være, hva vi skal gjøre, og hva Herren skal legge tilrette for oss, og det kan snart bli farligere for oss enn noen av oss tror. Vi skulle være rettet nettopp på det som Jesus taler om her, og som Jesus så ofte legger sine disipler på hjerte.

Mine får hører min røst. Det er ingen andre som hører Jesu røst enn hans får. I det øyeblikk et menneske begynner å oppfatte Jesu røst, da blir han en kristen, og det skal du merke deg som hører på meg nå. Jesu røst, det betyr hans budskap, hans forkynnelse, han taler ikke om stemmen sin, om klangen i stemmen eller noe slikt, men han taler om det budskap han forkynner om sin person og om sin stedfortreder-gjerning. Det øyeblikk et menneske begynner å høre

det, slik at han legger merke til det og virkelig hører Jesu røst, hører hva Jesus sier, går han over fra døden til livet.

Vi leser om det i det femte kap. i Johannes evangelium, det står i vers 25: Sannelig, sannelig, sier jeg eder, sier Jesus, den som hører mitt ord og tror ham som har sendt meg, han har evig liv, og er gått over fra døden til livet. Og så sier han: Den time kommer, og *er nu*, da de døde skal høre Guds Søns røst, og de som hører kommer til å leve. De døde betyr de mennesker som ikke har liv i Gud, den tid kommer nu, da de døde skal begynne å høre Guds røst og det budskap Jesus sier om seg selv, og de som hører kommer til å leve. Jesus sier om seg selv: De ord som jeg har talt til eder er ånd og er liv, det øyeblikk et menneske hører dette, kommer han til liv i Gud. Altså er det et kjennetegn på liv i Gud, når et menneske «hører min røst». En kan merke det på en kristen han blir aldri tilfreds, han blir aldri oppbygget, uten at han hører Jesu røst. Der- som en som kaller seg kristen kan oppbygges av all mulig slags tale om oppgaver, planlegging, og alt vi kan snakke om hva vi skal være og gjøre, de er ikke kristne. De bekjenner seg nok som kristne, men nettopp det at de kan oppbygges av all mulig slags tale utenom Jesus beviser at de har ikke livet. Det er et kjennetegn på livet i Gud, at en *må* høre Jesu røst for å bli oppbygget.

Og så sier Jesus *Jeg gir dem evig liv*. Det er altså en grunnlov i Guds rike, at den som har, han får, og Jesus har ofte sagt det, den som har han skal gis, og han skal ha overflod, liksom han sier jeg er kommet for at de skal ha liv, og at de

skal ha overflod. Den som har han får, og han får ikke bare til seg selv, han får alltid så meget at det går videre til hans omgivelser. Å høre Jesu røst, det gir evig liv, og det gir et salig løfte: Jeg gir dem evig liv, og de skal aldri i all evighet fortapes, sier Jesus, og ingen skal rive dem ut av min hånd.

Så lenge vi er i den stilling at vi hører Jesu røst, kan vi ikke komme bort fra ham. Med det er ikke sagt at en kristen ikke kan komme bort fra Gud. Av og til blir det hevdet, at er man først kommet til liv i Gud, kan man aldri mer komme bort fra Gud, men det er en farlig tale, og det har Guds ord imot seg. Men det er en annen tale, så lenge du er hos Jesus, så lenge du hører hans røst, så lenge du ikke viker bort fra ham, så lenge du ikke unndrar deg han, så lenge du ikke forlater ham eller som det heter: så lenge du ikke lar være å komme sammen med Guds folk, eller som det heter i Salme 73: de som holder seg borte fra ham, de går til grunne, eller så lenge du ikke gjør noe av dette, da kan ingen rive det ut av hans hånd.

Satan prøver på det, han frister oss, han anfekter oss, ja, han kan få oss til å falle i synd også, men det er en ting han ikke kan: Han kan ikke rive oss bort fra Jesus, han kan ikke rive oss ut av hans hånd. Og så lenge det er slik med oss at vi hører hans røst, står det løfte over vårt liv: Jeg gir dem evig liv, og de skal aldri i evighet fortapes.

Her har du svaret på hvordan du skal nå frelst hjem til det fullkomne Guds rike. De som har det som sitt mål som vi begynte å snakke om i dag: Å kjenne Jesus og å bli kjent av ham, de er på en vei

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender
eksp., navn og adr.

Bladet blir halde oppe av frivillige gåver.

Eksp: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05/558363

Alt som har med bladet sin eksp.

blir sendt dit, som tinging, oppseiing
og adresseforandring.

Gåver til bladet kan sendast kass. S. Bøhn
postgiro 5 68 21 33

Red. Amund Lid, 5600 Norheimsund.

Tlf. 05/551080

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Ragnar Opstad

Opstadv. 38, 4350 Nærbø Tlf. 04-433685

Kass. Sverre Bøhn, 5601 Norheimsund.

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3530.21.00932

ØYSTESE TRYKKERI A/S

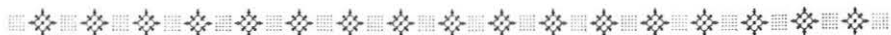
som fører inn i saligheten, de blir frelst, fordi de er allerede frelst. De har det evige liv allerede her i tiden, og om de kommer til dom, så blir det ikke dømt, som det står i Johs. 5, men er gått over fra døden til livet. Vistnok, som vi ofte har

talt om her i Den Lutherske time, vi skal nok fremstilles for dommen, for det skal alle mennesker, også alle kristne, men dem som hører Guds Søns røst, dem som kjenner Jesu røst igjen og tar den til seg, han blir ikke dømt i dommen, han blir frikjent, han blir anerkjent som Guds barn i dommen.

Hva sier du til dette? du som hører i dag. Jeg føler trang til å si til deg som ikke er en kristen, til deg som hører mine ord i dag — som ikke er mine ord — men Jesu ord, hvis du gir akt på Jesu ord og hører dem, da kommer Hans ord til å frelse deg, de kommer til å gi deg det evige liv i ditt hjerte, like sikkert som du hører det og tar det til deg. Gjør du det i Jesu navn! så oppfylles også alle disse Jesu løfter også på deg.

Amen.

Avskrift etter lydband fra den Lutherske
Timen i Norea Radio, med løyve fra
Andersen og Norea, ved A.L.

Kristus kjøpte oss fri fra lovens forbannelse, idet han ble en forbannelse for oss (Gal. 3. 13.)

Hvis dette Guds ord kom riktig inn i vårt hjerte, kom det til å bli et slikt himmerike av usigelig trøst, evig og urokkelig trøst, at vi kunne trosse all helvetes makt og i vår ynkelige skrøpeligheit rose oss i Herren!

Tenk for et ord dette er! Tenk hva det er for et bilde det ruller opp for oss. Kristus ble en *forbannelse*! At Kristus, Guds enbårne Sønn, ble en *forbannelse*, er en underlig og hard tale. Men det

bringer en stor og mektig *trøst*, hvis en bare kan tro det. Så innprent deg da dette: Kristus har båret hele lovens forbannelse. Men den var så stor at apostelen sier han ble en forbannelse, ble helt og holdent bare forbannelse. Det ble ikke bare lagt mye forbannelse på ham, men han ble på en slik måte overlesset med den at han tvers igjennom kunne kalles en forbannelse. Nå, dette synes altfor underlig! Men hva er det vel annet enn

det samme som Johannes sier: Se, det Guds lam som bærer verdens synd! — Disse ordene synger vi gjerne ved nattverdbordet, så ofte som vi kommer der for å ta imot hans legeme og blod, som han selv sier: Gitt og utgytt til syndenes forlatelse —. Eller hva er det vel annet enn det samme som står i Esaias 53: Herren lot våres alles misgjerninger ramme ham; han bar manges synd. Derfor er dette et ord som vi aldri kan grunne nok over og tenke nok på: Kristus ble en *forbannelse*.

Videre skal vi legge merke til dette lille ordet: *for oss — for oss — for oss!* På disse ord: *for oss* ligger hele tyngden. For sin egen del trengte Kristus såvisst ikke til å bli en forbannelse. For han var selv fullkommen, uskyldig og rettferdig. Men at han ble en forbannelse, kom av at han tok *vår skyld* på seg. Etter loven skulle hver morder henge på forbannelsens tre. Derfor har også Kristus etter loven måttet henge på det. For han hadde tatt en synders og morders person på seg — og ikke bare én, men alle synderes og morderes tilsammen. Vi er jo alle syndere og mordere for Gud. Derfor har han overfor Gud måttet bli det som vi er: en synder, en morder, en ugjerningsmann, som skrevet står: Ham som ikke visste av synd, har han gjort til synd for oss. Men på den måten ble Kristus den aller største synder overfor Gud, hvis make jorden aldri hadde sett. For i og med at han er et offer for all verdens synd, står han for Gud ikke som en som er uskyldig og uten synd, som Guds Sønn i herlighet, men som i den grufulle stund på korset måtte rope: «Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forlatt meg?» Han

står som en synder som bærer Paulus's synd på sitt legeme, han som forfulgte Guds menighet over all måte; Peters synder, han som fornektet sin Herre; Davids synder, han som drev hor og mord; ja mine og dine og all verdens synder. For alle de synder som jeg, du og vi alle har gjort og ennå daglig gjør, de er med slik kraft og guddommelig alvor lagt på Kristus, Guds lam, som han selv skulle ha gjort dem! I den grad er de blitt Kristi egne synder, eller også måtte vi ha gått fortapt!

Se dette at Kristus har tatt våre synder på seg så helt og fullt som hadde han selv gjort dem, og på den annen side at alt det som han gjorde og led, skjedde så helt og fullt i vårt sted som skulle vi selv ha gjort det — det er dette som Paulus mener når han sier: «Ham som ikke visste av synd, har han gjort til *synd for oss*, for at *vi* skal bli *rettferdige for Gud* i ham!»

Og videre: «For vi har gjort opp dette med oss selv at når *en er død for alle*, så *er de alle døde*.» Av dette kan vi se hva det ordet: *for oss* inneholder, når han sier: *Kristus ble en forbannelse for oss*.

I usigelig barmhjertighet og på grunn av Faderens evige forsoningsråd har Kristus i sin nåde byttet med oss: Det som *vi* hadde: synd, forbannelse og død, det tok han på seg; det som han hadde og vi manglet: rettferdighet, liv og salighet, det ga han oss. Det kostet nok den kjære Herre såre meget, sterkt rop og tårer og blodig svette, da han ble en *forbannelse*. Men det skulle likevel skje. Og han gikk herlig igjennom det.

Nå sier apostelen at på den måten *har* Kristus kjøpt oss fri fra lovens forban-

Kva skal eg gjera?

Då han kom ut på vegen, sprang det ein fram og fall på kne for han og spurde: Gode mester, kva skal eg gjera so eg kan vinna eit æveleg liv? Mark. 10. 17-31.

Det er nok mange som spør slik og i dag. Svaret dei får er vel ikkje alltid slik dei hadde tenkt. Denne mann hadde sikkert venta noko anna svar en det Jesus gav han. Kvi kaller du meg god? sa Jesus, ingen er god uten ein — Gud. Så kjem buda med sine krav. Var Gud god? Nei det kjendest ikkje slik for denne mann. Krava vert for store og tunge. Han hadde gjort alvor av å halda dei. I eigne augo hadde det lukkast. Men freden, gleda i hjarta over ei oppfylt lov, kjende han ikkje. Å takka for æveleg liv frå Gud, var han ukjent. Å, kor mange som lever her. At du kan vera so streng Gud, alt det eg har gjort for å oppfylla

nelse. Han sier ikke at han *skal* kjøpe oss fri, f. eks. når vi blir riktig fromme, troende og hellige. Nei, han har kjøpt oss fri, i samme stund *han ble en forbannelse for oss*. Her har vi grunnen til at de største syndere og synderinner straks får nåde, når de kommer til Jesus for å søke den og bli hans egne. De blir tatt imot *som om det ikke fantes noen lov*, som om de *aldri hadde syndet*. Her er grunnen til at vi alle, når vi kommer *slik* til Jesus, blir rettfærdiggjort og salige! Og det straks, så sant vi bare i tro vil ta imot den store og evige rettfærdighet han har gitt oss, den som har stått ferdig og ventet på oss.

C. O. Rosenius

kravet, og endå like arm i hjarta. Mange av hans medvandrarar på denne vei, takka for framgang og for at Gud var fornøyd. Det hadde lukkast å betala med bøn og tiend det Gud kravde.

Denne mann såg sant på Guds lov og gjorde det han kunde for å leva etter det. Han såg at hor, og ulydnad mot foreldra var synd. Mange i vårt folk kaller seg kristen endå om dei lever fritt i desse synder. Her ser vi det er ikkje nok å berre ha kunnskap om loven, men at lovens ord får bøya vilje og hjarta til å leva etter den. Då får ein erfara at eg var ikkje slik eg tenkte, eg har ikkje vilje og krefter til å oppfylla lovens krav. Mange gjorde som denne mann, gjekk bort. Kristendom er ikkje for meg: Mange skal prøva koma inn i Guds rike, men ikkje vera i stand til det. Endå om dei ærer Gud, så var deira hjarta langt burte frå han. At loven skal lukka vår munn, og døda vårt egenrettfærdige og sjølvvirksome Jeg, det er skjult for menneskehjarta, inntil trua kjem. Kort sagt krev lova oppfylling, eller død. Ingen mellomveg, sa Jesus til denne mann, og til oss alle uten unntak. Men menneske vil alltid ein annen veg.

I dag vert det sagt so ofte, loven er oppfylt, og det er evangeliet som frelser. Dette er sant, men lov og evangeliet er meir en forstand og kunnskap. Høyr kva han seier som var kjent på lova sin vei meir en dei fleste: «For me veit at lova er åndeleg, men eg er kjøteleg seld under synda» Rom. 7.14. Det hadde erfaringa lært han, seld under synda mitt i sin lovgjærning.

Er det din erfaring, eller er ikkje syn-
delekamen noko problem? Alle er syn-
darar, og eg er ikkje verre en dei andre.
Eg ber om nåde, og då trur eg det skal gå
godt. Høyr, det går aldri godt berre med
kunnskap om lovens ord. Du vert ståan-
de utanfor Guds rike for tid og evighet.
Det er ikkje berre Paulus som måtte er-
fara: Eg er ved loven død for loven, so
eg kan leva for Gud. Gal. 2.19 Det er ba-
re dei døde som kan få liv.

Paulus hadde gjort den erfaring som
bare få menneske får gjera. Han såg og
erkjente, i mitt kjøt bur ikkje noko
godt. Kva skal eg gjera? Det er berre
Herren som kan gi svar på dette, og dei
som sjølv har gått vegen inn til livssam-
funn med Gud.

Til ein som ikkje visste korleis dette
skulde gå til, sa Jesus: «Nikodemus, du
må fødst på ny.» Sjå der var vegen,
men det var det umogelege for han.
Lukkelege Nikodemus som ikkje rømte i
forakt og hovmod, slik mest alle skrift-
lærde gjorde. Det er nok det same og i
dag. Vi høyrer so få vitenmål frå Niko-
demus plassen, men mange frå Gama-
liels plassen. Kunnskap, lære, visdom og
veltalenhet uten liv, født av Gud. Dette
underlege Kannaans språk er ikkje lært,
for det må ny fødsel til for å lære det, og
forstå det. Kjenner du til dette? Eller er
det dårskap å tala og tenkja på dette.
Her er skillet mellom liv å død, himmel
og fortaping.

Mannen i teksten vår visste at han
skulle elska Gud over alle ting, men at
hans hjarteskatt var rikdommen, det vil-
de han ikkje erkjenja. Trang og lengt et-
ter rikdom og egenrettfærd er vel det som

har hindra dei fleste frå å få ein skatt i
himlen. For dette såg so godt og nødven-
digt ut. Kan ikkje rikdom og siger over
ytre synd føra fred og glede med seg?
Nei, seier Jesus. Å, kor vandt det er for
den som eig mykje å koma inn i Guds ri-
ke. Kva vil Jesus har sagt oss med dette?
Høyr, alle veger er stengt for menneske.
For menneske er det umogeleg, men ik-
kje for Gud, for alt er moegeleg for Gud.

Det var moegeleg for Gud å senda sin
eigen son til verda, so vi skulde leva ved
han. Det var moegeleg for Gud i Kristus
Jesus å oppfylla lova. Det var moegeleg
for Kristus Jesus å lata sitt blod verta ut-
rent til forlating for synd og dom.

Det veks ikkje fram eit nytt liv av
menneskevilje og lovkravet, for det kan
ikkje anna enn søkja sitt eige.

Bare ved å høyra og tru kan livet verta
nytt, og skatten i himlen din. Ved å høy-
ra om stedfortrederen som oppfylte alt,
gav alt, og fann oss ein evig utløysing.

Kan eg lita på dette? Ja, kva anna
skulde vi setja lit til? som har gjort den
bitre, men salige erfaring, at all vår rett-
ferd er som eit tilsulka kledeplagg.
«Men Jesu Kristi rettfærd var slik.» Etter
han hadde gjort rensing for syndene vå-
re, sette seg ved høgre handa til Majeste-
ten i det høge. Det måtte ein fullkomen
rettfærd til for å sitja der.

Synda som han hadde teke på seg
måtte ogso vera betalt for å få den plas-
sen. Her ser du korleis Gud har ordna
vår frelsa for tid og æva. I Jesus Kristus
vår Herre, som vart gjeven for vår synd,
og oppvekt til vår rettfærdiggjering.

Odd Dyrøy

Kva skal eg gjera, herrar, så eg kan verta frelst? (Ap.gj. 16.kap.)

Ikkje mange spør slik i dag, i alle fall ikkje høglydt, men kanskje fleire enn me trur strir med det spørsmålet i hjarta. Det blir som regel ikkje alvor med det spørsmålet før menneske blir vekt opp frå synde-svevnen ved Guds ord, så det ser synda, døden og fortapinga i augo.

Slik var det i alle fall med fangevoktaren i Filippi. Paulus og Silas blei overlattene i hans varetekt, og han fekk strengt pålegg om å ta vel vare på dei, så han sette dei i det inste fangeromet med føtene i stokken. Midt på natta sende Gud ein sterk jordskjelv så alle dørene opna seg og lekkjene losna av alle fangane, og fangevoktaren vakna og for opp or svevnen. Då han såg at alle dørene sto opne, og trudde at alle fangane var borte, blei han oveleg redd, greip sverdet og ville ta livet sitt. Han var nok klar over at straffa ville bli hard om fangane var borte, kanskje ville det kosta han liding og fengsel eller i verste fall livet. Men då ropa Paulus med høg røyst: Gjer deg ikkje noko, me er her alle. Han ba då om ljøs, og kasta seg skjelvande ned for føtene åt Paulus og Silas og spurde: Kva skal eg gjera, herrar, for å bli frelst?

Det er slik med alle menneske, til alle tider, så lenge alt synest å vera under kontroll, og dei søv tungt i vantrua utan å vera seg bevist at dei lever i synd under Guds vreide og forbanning og skal gjera rekneskap overfor ein heilag og rettferdig Gud, utan å tru og sjå at ein dødsdom og evig fortaping ventar dei, så lenge synest dei å klara seg sjølve og treng

ingen frelsar. Denne verda sin Gud har blinda det vantru sinn, seier Guds ord, så dei ser ikkje si synd, og sin fortapte tilstand, heller ikkje ser dei noko av rikdomen i evangeliet og Jesus som frelsar. Tvert imot vanvyrder dei Jesus og Guds ord som talar om frelsa, spottar og talar store ord. Dette er tungt å sjå og høyra for deg som er eit truande Guds barn, og forferdeleg å tenkja på at den store del av menneske lever og går inn i æva utan å akta og ta imot så stor ei frelse, fortapt, evig fortapt. Å, måtte du vakne før døden deg hentar! Lat ikkje Jesu dyre offer, liding og død verta forgjevnes for deg!

Først når Guds ord når inn til menneske-hjarta, og det lukkast for den Heilage Ande å overbevisa syndaren om synd, domen og døden som ventar, så grunnen du lever på begynnar å rista og skjelva, for du har lært sanninga å kjenna, vaknar spørsmålet: *Kva skal eg gjera for å bli frelst?*

Det var Gud som førde fangevoktaren dit at dette spørsmålet vakna, ved jordskjelven som riste huset og vekte han midt på natta, han var skjelvande redd og det var myrkt, og slik er det for kvart menneske som gud vekkjer frå synde-svevnen. Då er det mørkt i hjarta, for synda di er deg bevist, og du er sjelvande redd for domen og døden har du for augo, og spørsmålet om frelse er ein levande realitet for deg.

Det første fangevoktaren ba om var ljøs, og det er også det første du treng

om i åndsmørket. Og her finst det berre eitt ljøs som kan hjelpa deg, og det er *Jesus, verda sitt ljøs*. Det står i Johs. 1. kap. at det sanne ljøset var den gongen på veg til verda, som opplyser kvar menneske-sjæl, i han er liv, og livet er ljøset åt menneske. Jesus møter du i Guds ord — Bibelen er Guds ord —, og som fangevoktaren kan du venda deg til dei vitne Jesus har kalla og sendt ut for å forkynna Ordet for slike menneske som lever i mørke og dødens skoddeland.

Fangevoktaren fekk svar på spørsmålet sitt: *Tru på den Herre Jesus, svara dei, so skal du verta frelst, både du og huslyden din*. So tala dei Herrens ord til han og alle dei som var i huset hans. Han blei hjarteglad fordi han og alt folket hans kom til trua på Jesus, tok dei med inn i heimen sin og stelte vel for dei. Der er veien også for deg som lengtar og leitar etter frelse for sjela di. Jesus seier i Johs. 8. kap. vers 31-32: Vert de verande i mitt ord, so er de rette læresveinane mine, og de skal få kjenna sanninga, og sanninga skal gjera dykk frie, og i vers 36: Fær no Sonen gjort dykk frie, so vert de retteleg frie. Kom til meg og høyr, så skal sjela di leva! seier Jesus.

Nå er det mange søkjande sjeler som misforstår ordet og trur at trua er ein betingelse for å bli frelst, og så strevar dei for å tru seg frelst. Då vil du snart få erfara at trua er ikkje kvar manns sak (2. Tessal. 3,2). Menneske har av naturen lett for å gjera trua til ein gjerning Gud ventar av deg, og Skrifta viser at den som søkjer frelse ved gjerningar finn inga frelse. Fest deg ikkje ved ordet tru, for den som vil gripa trua får erfara at

den flyr frå deg. Nei, det lydde: Tru på den *Herre Jesus*, så skal du bli frelst. Høyr etter kva Ordet forkynner om Jesus, for Jesus er den einaste som kan frelsa deg, og ordet om Jesus skaper trua i hjarta ditt, for trua kjem ved Kristi ord (Rom. 10,17). Og Jesus er trua sin opphavsmann og fullendar (Hebr. 12,29).

Les du ordet frå Ap.gj. 16 med omtanke, so vil du sjå i v. 31 og 32 at Paulus og Silas tala Herrens ord til fangevoktaren og huslyden hans. Først viste dei til Jesus, og at trua på Jesus frelser, og så forkynnte dei Herrens ord, Kristi ord, om frelsen i Jesus Kristus. Du spør kanskje kva dei forkynnte?

Dei forkynnte det Skrifta, Bibelen, forkynner: At Jesus er Guds Son som Gud sende til verda, for at me ikkje skulle gå fortapt i våre synder, så me skulle bli frelst ved han. Dei forkynnte nok at Jesus var Guds offerlamb som av kjærleik til oss syndarar, ofra seg sjølv for oss, så me ved hans død og blod skulle få forlating for alle våre synder, og bli rettferdiggjorde for Gud ved Jesu Kristi navn. Dei forkynnte nok det som Paulus seinare skreiv i Romerbr. 3.kap. «Men me veit at alt det lova segjer, det talar ho til dei som hev lova, so kvar munn skal tagna og heila verda verta skuldige for Gud, etter di inkje kjøt (ikkje noko menneske) vert rettferdiggjorde for Gud ved lov-gjerningar; for ved lova kjem ein til å kjenna synda. Men nå hev ei rettferd frå Gud, ei som lova og profetane vitnar om, vorte openberra utan lova— ei rettferd frå Gud ved trua på Jesus Kristus for alle og yver alle som trur. For det

finst ingen skilnad; alle hev synda og vantar æra for Gud, og dei vert rettferdiggjorde ufortent av hans nåde ved utløysinga i Kristus Jesus». Dei forkynte nok det som han seinare skreiv i brevet til efeserne kap. 2: Men Gud, som er rik på miskunn, hev for sin store kjærleiks skuld som han elska oss med, gjort oss levande med Kristus, endå me var døde i våre misgjerningar og synder — av nåde er de frelste — og vekt oss opp med han og sett oss med han i himmelen, i Kristus Jesus, so han i dei komande tider kunne visa den ovstore rikdomen av sin nåde ved godleik imot oss i Kristus Jesus. For av nåde er de frelste, ved tru, og *det ikkje av dykk sjølve, det er Guds gåva* (i Jesus), ikkje av gjerningar, so ikkje nokon skal rosa seg. For me er hans verk, skapte i Kristus Jesus til gode gjerningar, som Gud fyreåt emna til, so me skulle ferdast i dei.»

Her høyrer me at frelsa er Guds verk, Guds gåva, som han har gitt oss ufor skyldt av nåde, då han gav oss Jesus, Menneskesonen, han som gjorde alt det me ikkje kunne då han levde under lova og oppfylte den i vår stad, sona syndene ved sin død og sitt blod for oss, kjøpte oss fri frå synda, skulda, domen og døden og fortapinga, og vann oss eit evig liv og frelse i Jesus Kristus. Og Jesus sa sjølv på krossen: Det er fullført.

Dette har Gud tiltenkt alle, og Jesus har gjort frelsa ferdig for alle. Men den

blir berre til nytte for dei som trur ordet Gud forkynner, først ordet om vår synd og vår fortapte tilstand overfor Gud, og dei som trur ordet Gud vitnar om Son sin og derved tek imot Jesus i hjarta og liv. Det står i Johs. evangelium 3,36: «Den som trur på Sonen, *hev* æveleg liv; men den som ikkje vil tru på Sonen, fær ikkje sjå livet, men Guds vreide vert verande yver han.»

Som du ser av Guds ord, så er vår frelse avhengig av korleis me stiller oss til Guds ord, til lova og sanninga som var gitt oss ved Moses, og nådens ord som kom til oss ved Jesus Kristus: «Ja, av hans fullnad hev me alle fått, og det nåde på nåde; for lova vart gjeven ved Moses, og nåden og sanninga kom ved Jesus Kristus». (Johs. 1, 16-17). Difor seier Jesus: Kom til meg, og høyr, så skal sjela di leva! Kvar ein som kallar på Herrens namn, skal bli frelst!

Slepper du Guds ord inn i hjarta og sinn, vil ordet syta for at du finn Jesus og kjem til trua på han, og fortset du å leva under Ordet sin påverknad vil du bli bevart i trua på Jesus, vil han bevara deg i nåden og du vil veksa i nåde og kjenskap til Jesus.

Vår frelse tilhøyrer Gud og lammet, og blir overført til syndar-hjarta ved Anden og Ordet, ved *Ordet åleine*, ved *trua åleine av nåden åleine*.

Tru på den Herre Jesus, så skal du bli frelst! du og huslyden din.

Amund Lid

Han ble dømt til døden, men han hadde aldri syndet

Av David Hedegård

Ypperstepresten spurte da Jesus om hans disipler og om hans lære. Jesus svarte ham: «Jeg har talt fritt ut for alle og enhver; jeg har alltid lært i synagoger og i templet, der hvor alle jøder kommer sammen, og i lønndom har jeg intet talt. Hvorfor spør du meg! Spør dem som har hørt meg, om hva jeg har talt til dem! Se, de vet hva jeg har sagt.»

Men da han sa dette, ga en av tjenerne som sto der, Jesus et slag i ansiktet, og sa: «Svarer du ypperstepresten slik?» Jesus svarte ham: «Har jeg talt ille, da bevis at det er ondt! men har jeg talt rett, hvorfor slår du meg da?»

Men yppersteprestene og hele rådet søkte vitnesbyrd mot Jesus, forat de kunne drepe ham, men de fant ikke noe. For mange vitnet falskt mot ham, men deres vitnesbyrd stemte ikke overens. Da sto noen opp og vitnet falskt mot ham og sa: «Vi har hørt ham si: Jeg vil bryte ned dette tempel som er gjort med hender, og på tre dager bygge et annet, som ikke er gjort med hender.» Og enda stemte ikke deres vitnebyrd overens.

Da sto ypperstepresten opp midt iblant dem og spurte Jesus: «Svarer du intet på det som disse vitner mot deg?» Men Jesus tidde. Og ypperstepresten tok til orde og sa til ham: «Jeg tar deg i ed ved den levende Gud at du sier oss om du er Messias, Guds Sønn.» Jesus sa: «Jeg er det, og dere skal se Menneskesønnen sitte ved kraftens høyre hånd og komme med himmelens skyer.» Da sønderrev ypperstepresten sine klær og sa: «Hva skal vi mer med vitner? Dere har

hørt gudsbespottelsen. Hva tykkes dere?» De dømte ham alle å være skyldig til døden.

Og noen ga seg til å spytte på ham og tildekke hans ansikt og slå ham med knyttet neve og si til ham: «Spå oss, Messias: Hvem var det som slo deg?» Og tjenerne tok imot ham med stokkeslag.

Da det nå var blitt morgen, holdt alle yppersteprestene og folkets eldste råd imot Jesus, at de kunne drepe ham.

Men da Judas, som forrådde ham, så at han var blitt domfelt, angret han det, og han kom tilbake til yppersteprestene og de eldste med de tretti sølvpenge og sa: «Jeg har syndet da jeg forrådde uskyldig blod.» Men de sa: «Hva kommer det oss ved? Se du dertil!» Da kastet han sølvpengene inn i templet og gikk bort og hengte seg. Men yppersteprestene tok sølvpengene og sa: «Det er ikke tillatt å legge dem i tempelkisten; for det er blodpenger.» Og de holdt råd med hverandre, og kjøpte for pengene pottemakerens aker til gravsted for fremmede. Derfor heter denne aker Blodakeren den dag i dag. Da ble det oppfylt som er talt ved profeten Jeremias, som sier: Og de tok de tretti sølvpenninger, den verdsettes verdi, han som Israels barn lot verdsette, og de ga dem for pottemakerens aker, således som Herren bød meg. «...som er blitt prøvd i alt i likhet med oss, dog uten synd» (Hebr. 4,15). Dette er Det nye testamentes enstemmige vitnesbyrd om Herren Jesus Kristus. Han ble *prøvd* i alt i likhet med oss, lokket til

synd, angrepet av mørkets makter som forsøkte å lokke ham bort fra veien mot korset. Men fristelse til synd er ikke synd, den er en draging mot synd. Synden begynner når mennesket sier ja til dragingen. Det gjorde Jesus aldri. Han seiret over alle fristelser. Han syndet aldri. Hans liv var hellig og rent helt igjennom; fra begynnelse til slutt sto hans liv i fullkommen harmoni med Guds vilje.

1. Jesus hadde aldri syndet

Da Jesus sto framfor Det høye råd, forsøkte man på alle mulige måter å få fram en anklage mot ham. Man innkalte forskjellige vitner, men vitnesbyrdene stemte ikke overens og måtte derfor forkastes. Man kunne ikke overbevise ham om noe slags lovbrudd. Da han senere sto for Pilatus' domstol, erkjente og å Pilatus, det romerske rikets representant, at han ikke fant noe forbrytersk hos Jesus. «Dere skal vite at jeg ikke finner noen skyld hos ham» (Joh. 19,4).

Det er imidlertid en ting at mennesker finner oss uskyldige — noe ganske annet om Gud erklærer oss å være fri for synd. For, som den hellige Bernhard sa på sitt dødsleie: «Guds dommer er annerledes enn menneskers.» Det som mellom mennesker stilles fram som rettferdig og godt, er ikke sjelden besmittet og avskyelig i den hellige Guds øyne. Men så sier evangeliene oss at Gud selv har bevitnet at Jesus er hellig og ren også infor ham. Både etter Jesu dåp i Jordan og ved forklarelsen på berget vitner han: «Dette er min Sønn, den elskede, i hvem jeg har velbehag.» At faderen har sitt velbehag i ham, betyr at hele Jesu person, hele hans liv, alle hans tanker — alt

var i fullkommen samklang med Guds vilje.

Det er en hovedsak i Det nye testaments vitnesbyrd om Jesus at han er uten synd. Men å være syndfri er nødvendigvis det samme som å ha oppfylt hele Guds lov, at man har elsket Gud fullkomment og sine medmennesker som seg selv. Jesus er seg fullstendig bevisst at han har gjort alt dette. En gang spør han sine motstandere: «Hvem av dere kan overbevise meg om synd?» (Joh. 8,46). Det går tydelig fram av sammenhengen der disse ordene står, at de sikter på hele Jesu liv, ikke bare på en enkelt situasjon, der han står uten synd.

Jesus har holdt alle Guds bud. Han har gjort Guds vilje hvert øyeblikk i sitt liv. I ham har altså Guds lov blitt kjød og blod, blitt fullkomment virkeliggjort i et hellig menneskeliv. Han var det som vi alle burde være — et menneske helt behersket av Guds vilje.

Hans hellige liv er vårt forbilde. Og det er Guds mål med dem som tror på Jesus, at de, som Paulus skriver, skal bli «likedannet med hans Sønnns billede» (Rom. 8,29). Den troendes åndelige vokster kommer til syne ved at «Kristus vinner skikkelse» i ham, som samme apostel skriver i en annen sammenheng (Gal. 4,19).

Når vi stanser ved vår Frelasers syndfrihet, er det imidlertid et annet forhold som vi framfor alt må stanse opp for: To ganger i Det nye testamente sammenfattes hele hans gjerning i ordet «lydighet». Han ble «lydig inntil døden», heter det i Fil. 2,8, og i Rom 5,19 sies det at ved hans lydighet «skal også de mange bli rettferdige». Han var jo her i verden

for vår skyld, ikke for sin egen. Alt han gjorde, gjorde han for vår skyld, for vår frelses skyld. Da han holdt Guds hellige lov fullkomment, gjorde han det altså på våre vegne, som vår representant, vår stedfortreder. De gamle åndelige lærere talte derfor med rette om hans «handlende lydighet». Alle de bud som vi hadde brutt, dem har han holdt. Helt riktig heter det derfor i en gammel sang:

På det liv jeg ikke levde
og den død som jeg ei døde
grunner jeg et evig liv.

2. Anklagene mot Jesus var bare utslag av menneskehjertets falskhet

«Svikefullt er hjertet, mer enn noe annet, og ond er det; hvem kjenner det?» Slik står det i Jer. 17,9. Med «hjerte» mener jo Bibelen vår det indre mennesket, vår natur. Profeten sier altså at vår natur er ond. Hjertet er ondskapsfullt, slu og «fordervet», vendt bort fra det som er rett for Gud. Når vi leser om rettergangen mot Jesus, faller det et klart lys over menneskehjertets ondskap.

Denne beretningen handler nemlig ikke bare om mennesker som levde for lenge siden. Den handler også om oss, for av naturen er vi lik dem, behersket av samme sinnelag som dem. Beretningen skal altså også tjene til å lære oss at vi må være mistenksomme mot vårt eget hjerte og at vi trenger å be om «sannhet i hjertets innerste», som det heter i Salme 51,8.

Da Jesus sto til rette overfor Det høye råd, var dommen over ham i virkeligheten allerede falt. Man hadde for lenge siden besluttet å rydde ham av veien. Kaifas hadde påpekt den politiske nødven-

dighet av dette. Da Det høye råd før påske drøftet hva de skulle gjøre med Jesus, sa han til medlemmene av den høye forsamling: «Dere forstår ingenting, heller ikke tenker dere på at det er til gagn for dere at ett menneske dør for folket og ikke hele folket går til grunne» (Joh. 11,50). kaifas mente altså at Jesus var en farlig person politisk, slik at man av hensyn til folkets beste måtte likvide ham. Men Matteusevangeliet forteller at Pilatus innså at det var på grunn av avind at de jødiske lederne hadde satt i verk rettergangen mot Jesus — de så i ham en konkurrent til makten over folket. Og man kan vel spørre om Kaifas virkelig mente det alvorlig, når han påsto at Jesus måtte ryddes av veien fordi han var en farlig person politisk.

Ved rettergangen måtte man imidlertid kunne bevise at Jesus hadde begått noen forbrytelse, og endatil en forbrytelse som det var fastsatt dødsstraff for. Man forsøkte også å sette fram slike bevis. Man innkalte vitner som satte fram sine anklager. Men vitnesbyrdene stemte ikke overens og måtte derfor forkastes.

Vi sa nettopp at Jesu dommere i virkeligheten representerer oss; det er menneskenaturens vesen som viser seg hos dem. Gud har ingen plass i den uomvendtes liv. Hans eget jeg er midtpunktet i tilværelsen. Følgelig beherskes han av selvskhetens finere og grovere former. Det som fremmer hans interesser, det som smigrer hans forfengelighet, det som gir ham ære og anseelse — det er han innrettet på. Men naturligvis erkjenner man ikke at man drives av slike motiver. I stedet setter man fram de mest aktverdige beveggrunner — omsorgen

for alles vel, iver for en eller annen god sak, nidkjærhet for sannhet og rett.

Hjertet vårt er ondt og falskt, og vi har såvisst all grunn til å be med Salme 139: «Ransak meg, Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangehånde tanker.» Først og fremst er det når vi stilles framfor Jesus, han som er sannheten i alle henseende, at vår egen falskhet, vår egen dobbelthet blir avslørt.

O min Frelser så kjær,
 hvor elendig jeg er
 med et hjerte fordervet av synd!
 Ifra hode til fot,
 hjertets innerste rot
 kun en eneste masse av synd.

(Sangb.393)

3. De som dømte Jesus til døden, felte i virkeligheten dommen over seg selv.

Det høye råd hadde forsøkt å felle Jesus ved hjelp av falske vitner, men forsoket var mislykket. Vitnesbyrdene stemte ikke overens og kunne følgelig ikke godtas. Da grep ypperstepresten til den eneste utvei han hadde: «Jeg tar deg i ed ved den levende Gud at du sier oss om du er Messias, Guds Sønn.» Og nå tier ikke Jesus, slik han hadde gjort da han ble spurt om innholdet i de forskjellige vitneutsagnene. Han står for sitt folks høyeste lovlige myndighet, som nå høytidelig begjærer at han klart og tydelig skal si hvem han gjør krav på å være. Og han svarer: «Jeg er det» — jeg er Messias —, «og dere skal se Menneskesønnen sitte ved kraftens høyre hånd og komme med himmelens skyer.»

Han sier altså at han er den Menneskesønnen, det overjordiske vesen, som blir omtalt i det sjuende kapitlet av Da-

niels bok. En gang skal han sitte ved kraftens, dvs. Guds, høyre side og komme tilbake til denne verden i himmelsk glans. Om sin gjenkomst hadde han talt med disiplene sine før lidelsen, da han underviste dem om den siste tid. Han hadde sagt: «Men når Menneskesønnen kommer i sin herlighet, og alle englene med ham, da skal han sitte på sin herlighets trone. Og alle folkeslag skal samles for hans åsyn, og han skal skille dem fra hverandre, likesom hyrden skiller fårene fra gjetene» (Matt. 25,31). Han skal komme igjen for å dømme levende og døde, som vi bekjenner i vår trosbekjennelse. Nå sto han innfor Det høye råds domstol, men når han en gang kommer tilbake, da skal de som nå er hans dommere, stå for hans domstol.

Da Det høye råds medlemmer hadde hørt Jesu bekjennelse, var de raskt ferdig med sin domfellelse: Jesus hadde spottet Gud og dermed gjort seg skyldig i en forbrytelse som bare kunne sones med døden.

Hadde Jesus virkelig spottet? Hadde han virkelig talt formastelig om Gud? La oss først holde fram at summen av alt det som Jesus sier om seg selv mens han levde sitt jordeliv, er dette at han som er et virkelig menneske, også er Gud. Hvis denne påberopelse var falsk, da var naturligvis også hans bekjennelse for Rådet spott. Men denne påberopelse er ikke falsk — han er virkelig Guds Sønn. For Det høye råd må hans krav ha tedt seg som en grenseløs formastelighet. Mer enn en spør sikkert: Var de ikke i god tro da de felte dødsdommen over Jesus. Hvordan skulle de kunne tro at denne enkle tømmermannen fra Na-

saret, denne omvandrende predikanten, som nå sto der foran dem med bakkundene hender — hvordan skulle de kunne tro at han var Messias, Guds Sønn? Og vi kan fortsette med å spørre: Hvordan får et menneske overhodet visshet om at Jesus er den han sier seg å være — at den kristne kirkes bekjennelse om ham er sann?

Svaret på dette spørsmålet har Jesus selv gitt i en tale han en gang holdt i Jerusalems tempel. Han sa: «Vil noen gjøre hans vilje, han skal kjenne om læren er av Gud, eller om jeg taler av meg selv» (Joh. 7,17). Gjør Guds vilje, slik som Jesus har forkynt den med sin forklaring av Guds lov! Den som for fullt alvor gir seg i kast med det, får snart oppleve at ingen anstrengelser i verden kan bryte den sataniske makt i vår selviske natur. Man kommer til forståelse av at man er aldeles ute av stand til å frelse seg selv? man må bli født på nytt, slik Jesus lærte. Og den som kommer til Jesus med sin synd, han får også oppleve den forunderlige befrielse når «den kommende verdens krefter» (Hebr. 6,5) tar ham i besittelse. Det er ved å gjøre Guds vilje at man får visshet om Jesu læres sannhet.

Det kommer altså an på hvordan vi stiller oss til Jesu ord. I det følgende kapitlet i Johannesevangeliet sier Jesus til jødene: «Dere står meg etter livet, fordi mitt ord ikke finner rom i dere» (Joh. 8,37). Jesu ord må få rom hos oss, få gjøre sitt verk i oss, bli adlydt av oss, om vi skal lære ham å kjenne rett.

Dersom Jesu dommere hadde tatt vare på hans ord, dersom de hadde latt dette ord utføre sitt verk hos seg, da

hadde de også blitt ført til innsikt i dette at han var Messias, Guds Sønn, Frelseren. Deres uvitenhet om ham var selvforskyldt, og derfor felte de i virkeligheten dommen over seg selv da de dømte Jesus til døden.

Og nå kommer spørsmålet til oss: Tar vi vare på Jesu ord? Bruker vi Guds ord, hører vi det, leser vi det, bruker vi det «i frelseshensikt», som de gamle sa? Alt kommer an på dette. Hvis vi bruker Ordet slik Jesus har lært oss, skal vi lære ham å kjenne som vår Frelser, og den som en gang har lært ham å kjenne, skal stadig lære ham nærmere å kjenne ved å leve i det guddommelige Ordet.

La oss ta vare på Nådens ord og på nådens tid! Og la oss be:

Frelser og Herre, jeg ber deg:
Gi meg et møte med deg,
hvor du i sannhet nedbryter
selvlivets krefter i meg!

(Sangb.429)

Fra «Smertenes Mann»

Litt Om Løftene til Israel

Moses skreiv, Driven av den Hellige Ånd, «port-evangeliet», det første løfte om fullstendig frelse ifrå syndefallet og satans makt. Vi har det i 1. Mos. 3:15, egentlig domen over satan sjøl: «Og Eg vil setja fiendskap mellom deg og kvinna og mellom dine ættingar og *hennar ætt*. Han (kvinna's ætt) skal krasa hove ditt, og du vil knusa helen Hans.» Det var første løftet om full frelse også for Israels folk. Det blei sagt seinare til Abraham at det var i hans slekt at Frelseren skulle koma. (1. Mos. 12:3 b.) Og Abra-

ham såg fram til den dagen og «gledde seg hjarteleg», Joh. 8: 56.

I Jesaja 53 får dei vita tydelig at det vil kosta Messias lidning og straff, men det var for våre (deira) synder Han leid. Alle profetane tala om dette, (Luk. 24: 25, 27, og 44).

Og til Abraham og hans son Isak, og hans son Jakob, som fekk det nye namnet: Israel, då han blei ein ny skapning, lydde også løftet klårt *om landet Gud ville gi dei* til arv og eige for alltid. Her nemner eg då først løftet til Abraham: *1. Mos. 17:8*

«Og Eg vil gi deg og ætta di etter deg det landet som du held til i, heile Kanaans-landet, til eiga *for all tid*, og Eg vil vera deira Gud.» (Sjå og 12: 7, 15: 18: «frå Egyptarlandselva (Nilens delta) alt til den store elva, Eufrat.»)

Og til Jakob: *1 Mos. 28:13*: «Dette landet som du no ligg i, det vil Eg gi deg og ætta di.» Gud minner Moses serlig om dette løftet når Israel enno er i Egypt. «Eg gjorde mi pakt med dei; *Eg lova å gi dei Kanaans-landet*, det landet dei heldt til i då dei ferdast på jorda.» *2. Mos. 6:4*.

I Moses sin avskils-tale (-song) seier han dette, *som har teke til å henda i vår tid* ca. 3500 år etter:

«Når då alt dette kjem over deg, (Israel), velsigninga og forbanninga som eg (Moses) no har lagt føre deg, og du tek det til hjarta ute millom alle dei nasjonane som Herren din Gud har drive deg burt til, og du så vender om til Herren din Gud og lyder Han i alt det eg seier til deg i dag, av alt ditt hjarta og all din hug, både du og borna dine, *då skal Herren din Gud gjera ende på den tida de var spreidde ikring og miskunna deg og sanko deg og sanko deg i hop att —*, om de so var burtstøytt til verdsens ende, so skal Herren din Gud samla deg og henta deg derifra. Herren din Gud skal føra deg heim att *til det landet FEDRENE DINE har ått*, og du skal få eiga det! (Og kvifor får dei landet?)

Og Han vil gjera deg til eit lukkeligare og større folk enn forfedrene dine! (Litt fritt etter W. Beck's engelske oversetjing.) Korleis gjer Gud det? Les neste stk. av 5. Mos. 30:1 fg.

Helsing

Andreas A. Bø

Berit Berg:

Ransak meg, Gud

«Ransak meg, Gud!» Slik bad David, han som var mannen etter Guds hjerte. Hvorfor be slik? Gud vet jo alt.

Vi forteller ham aldri noe nytt. Vi kan ikke gjemme unna noe for ham. Alt er nakent og bart for hans øye, står det skrevet.

Kan vi gjemme unna noe for oss selv, tro? Og for andre mennesker?

Vårt gamle menneske er makeløst

slik. David hadde bitter erfaring på det. Du kan lese i Salme 32 om hvordan han hadde det i den tiden. Han bruker et uttrykk som har forferdet meg: «Salig er det menneske som ikke *har svik i sin ånd!*»

Han hadde det vondt, han visnet bort, forteller han.

Jeg fikk en blomsteravlegger en gang, en slik sort som jeg hadde ønsket meg

lenge. Jeg gledet meg til at den skulle lyse opp i mitt vindu.

Det tok lang tid før jeg så tegn til liv og vokster, og jeg stelte derfor svært omhyggelig med den. Jo, sannelig, det kom to små blad i toppen! Endelig! Og bladene foldet seg ut.

Etter noen dager falt alle de gamle bladene av, og bare de nye stod igjen. Den måtte vel kvitte seg med de gamle for å få vokse videre, tenkte jeg. Så kom et par nye blad på toppen. Også det foldet seg ut. Nå går det fint, nå har den slått rot, konstaterte jeg.

Men hva hender? Etter noen dager falt de to første bladene av, og bare de to øverste stod igjen!

Og slik fortsatte den. Det ble aldri mer enn to blader som ble mindre og uslere etter hvert. Og stilken ble lang og bar.

Du er riktig et monstrum av en blomst, og pryder aldeles ikke mitt vindu, tenkte jeg høyt en dag. Jeg lurte på å kaste den. Men likevel satte jeg den på plass igjen. Senere på dagen rev jeg den ned ved et uhell.

«Så er din skjebne avgjort», sa jeg,

idet jeg begynte å feie opp mold og potteskår.

Men hva ser jeg? En stor metemark slynget seg rundt de små ynkelige røttene, lys levende!

Det hører med til historien at jeg brukte lang tid på og feie opp igjen. For den stakkars planten ble en preken for meg. Jeg sender denne prekenen videre.

Og så ber vi med David: *Ransak meg, Gud. Se om det er mark i roten. Frels meg fra svik i min ånd! Fri meg fra alt som vil hindre voksteren.*

Voksteren, sier du? Skal jeg vokse? Skal jeg ikke avta, minke?

Jo, jeg skal vokse! Jeg skal vokse i nåde og kjennskap til den Herre Jesus. Det er en salig vekst som når sitt endemål når vi ikke har noe annet å synge om enn *Lammet*, som fridde oss fra våre synder med sitt blod.

Etter Evangelisten

